

Capitolul 1

Whit

ASCULTAȚI-MĂ. Nu avem prea mult timp.

Mă numesc Whit Allgood. Bănuiesc că ați auzit de mine și de sora mea, Wisty, și de toate aiurelile care s-au întâmplat, dar uitați cum stau lucrurile: *e mult, mult mai rău decât vă închipuiți.*

Credeți-mă când vă spun că acestea sunt *cele mai rele vremuri*, iar cele mai bune abia dacă au rămas ceva mai mult decât o amintire îndepărtată. Și nimeni nu pare să fie atent la ce se petrece. Voi sunteți?

Atenți?

Închipuiți-vă că toate lucrurile pe care le iubiți mai mult pe lume — și pe care le socotiți probabil indiscutabile — sunt acum *interzise*. Cărțile, muzica, filmele, arta... toate vă sunt smulse. Arse. Asta-i viața sub controlul Noului Ordin, așa-numitul guvern — sau regim totalitar brutal — care a luat în stăpânire lumea asta. Acum, cu fiecare răsuflare din

starea de trezie, trebuie să luptăm pentru fiecare libertate care ne-a mai rămas. Chiar și *imaginația* ne este în pericol. Vă puteți închipui guvernul vostru încercând să distrugă *asta*? E *inuman*.

Și totuși... ei ne numesc *pe noi* criminali.

Chiar așa. Wisty și cu mine suntem infractorii în această mostră nefericită de propagandă pusă în fața voastră de Noul Ordin. Crima noastră? Exercițarea gândirii libere și a creativității... Oh, și practicarea „artei negre și vătămătoare” — cu alte cuvinte, magia.

V-am zăpăcit? Dați-mi voie să vă explic ceva mai amănunțit...

Într-o noapte, nu cu multă vreme în urmă, familia mea a fost trezită de soldați care năvăleau peste noi în casă. Wisty și cu mine am fost smulși cu cruzime de lângă părinții noștri și aruncați într-o închisoare — un lagăr al morții pentru copii. Și pentru ce?

Ne-au acuzat că suntem vrăjitori.

Dar problema este că se dovedește că N.O. avea, de fapt, dreptate în privința asta: nu știam pe-atunci, dar Wisty și cu mine *deținem* niște puteri. Iar acum suntem programați să fim executați în public, împreună cu părinții noștri!

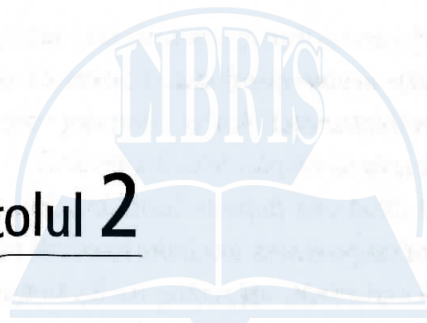
Acest eveniment deosebit de morbid nu a avut loc încă — deși va avea. Vă promit aceloră dintre voi care râvnesc după tensiune, după aventură și după vărsare de sânge că îl puteți aștepta cu nerăbdare. Și o să-l *așteptați*, dacă semănați câtuși de puțin cu restul „cetățenilor” spălați pe creier din țara noastră.

Dar dacă faceți parte dintre puținii care au scăpat din ghearele N.O., *aveți nevoie* să-mi auziți povestea. Și pe a lui Wisty. Și povestea Rezistenței. Astfel, când noi vom dispărea, va mai rămâne cineva să răspândească adevărul.

Cineva care să ducă mai departe lupta binelui.

Așa că începem cu povestea unei *alte* execuții publice: un eveniment trist și nenorocit, un accident, din întâmplare sau din nefericire. Într-un cuvânt pe care detest să-l folosesc în orice împrejurare: *o tragedie*.

Capitolul 2

Whit

IATĂ CE S-A PETRECUT, atât cât mai poate mintea mea zdruncinată să-și aducă aminte...

Îmi amintesc că nu m-aș fi putut simți mai rătăcit și mai singur în vreme ce hoinăream pe străzile orașului cenușiu, aglomerat și uitat de soartă. *Unde-i sora mea? Unde-s ceilalți din Rezistență?* mă tot întrebam în sinea mea, sau poate murmuram cuvintele ca un vagabond nebun.

Noul Ordin a desfigurat deja acest oraș cândva frumos, făcându-l de nerecunoscut. Arată ca un cadavru în putrefacție, mișunând de viermi lipsiți de minte. Cerul sufocant de aproape de pământ, clădirile fără formă — chiar și fețele oamenilor care se revarsă grăbiți și nervoși în jurul meu — sunt la fel de lipsite de culoare și de viață ca și betonul de sub picioarele mele.

Știu că populația obișnuită a fost spălată pe creier cu mare eficiență de către Noul Ordin, dar acești cetățeni par puțin

cam *prea* tăcuți, puțin cam *prea* presați de ceva, puțin cam *prea* ațintiți asupra broșurilor de propagandă pe care le strâng în mâini ca pe niște cărți de rugăciune.

Brusc, ochii mei zăresc pe hârtie un cuvânt cu litere groase: EXECUȚIE.

Apoi, ecranele uriașe care atârnă deasupra bulevardului se aprind și totul mi se lămurește. Toți pietonii se opresc și rămân neclintiți, și toate fețele se întorc în sus ca și cum ar fi început brusc o eclipsă.

Pe ecranele video, un prizonier acoperit cu glugă — mic de statură, cu înfățișare fragilă — ingenunchează pe scena scăldată în lumină.

— Wisteria Allgood, trâmbițează o voce care-ți îngheață sângele în vine, dorești să mărturisești folosirea artei negre pentru scopul diabolic de a submina tot ceea ce e bun și potrivit în societatea noastră?

Asta nu se poate întâmpla. Îmi simt inima ca pe un nod mare în gât. *Wisty?* Vocea aceea tocmai a rostit *Wisteria Allgood*? Sora mea se află pe eșafodul unui călău?

Apuc de reverele paltonului deprimant de cenușiu un bărbat cu fălcile căzute.

— Unde are loc execuția? Zi-mi în clipa asta!

— La Curtea de Justiție. Clipește enervat către mine, ca și cum l-aș fi trezit dintr-un somn adânc. Unde altundeva?

— Curtea de Justiție? Unde-i asta? Îi cer bărbatului să-mi spună, aruncându-mi mâinile la gâtul lui, aproape pierzând controlul propriei mele forțe.

Jur, sunt gata să-l azvârl pe bărbatul ăsta într-un zid dacă trebuie.

— Sub Arcul Victoriei — acolo..., răspunde el cu răsuflarea întretăiată. Arată către bulevardul care duce spre stânga mea, apoi: Dă-mi drumul! O să chem poliția!

Îl împing și o iau la fugă către un arc de triumf masiv, aflat la mai puțin de un kilometru depărtare.

— Tu! Stai! strigă după mine. *Nu-ți știu fața de undeva?*

O știe. Oh, da! La fel ar ști și toți ceilalți dacă și-ar da ostenala să observe că un criminal căutat de lege aleargă liber printre ei.

Dar ochii concetățenilor săi rămân lipiți de ecran. Au căpătat un apetit nesățios pentru bârfa răutăcioasă de orice fel și, desigur, o predilecție pentru moartea și distrugerea lipsite de sens.

Chiar când cei condamnați sunt copii. Doar copii.

Aud acum un tumult îndepărtat. Sunetul setei — de „justiție”, de sânge.

Înaintez cu greu prin turma patetică de lemingi. *N-o să-i las s-o ia pe sora mea.* Oricum, nu fără să mă bat până la moarte.

Cotesc după un colț și apoi, pe deasupra mulțimii, văd... *E sora mea, Wisty, aceea de sus, de pe scenă?* Poartă glugă, e îmbrăcată complet în negru, dar acum stă în picioare. Cu mândrie. Curajoasă ca întotdeauna.

Un om — dacă poate fi numit așa — se află pe scenă cu ea. Se sprijină într-un baston încovoiat, iar costumul de un negru diabolic de intens atârână pe el straniu de nemișcat în vântul care-a început să vuiască prin piața civică. Fața lui colțuroasă radiază o trufașă încredere în sine, ca și cum tocmai a devorat un castron cu frișcă.

Îl știu; îl disprețuiesc. *Cel Care Este Unicul.* Foarte posibil, individul cel mai malefic din istoria omenirii.

Au mai rămas minute, sau secunde înainte de execuția asta oribilă? N-am nicio cale de a afla.

Dau oamenii la o parte, în timp ce-mi fac grăbit loc prin gloata tot mai deasă — sau ar trebui să zic tot mai *scârboasă*. Văd un șir de soldați bine înarmați împiedicând pe toată lumea să ajungă la platformă. Dacă aș putea să-l dobor pe unul dintre ei și să-i smulg un pistol...

Ridic ochii către scenă chiar la timp ca să-l văd pe Unicul înălțându-și bastonul noduros și scuturându-l amenințător către sora mea. Are o privire de triumf absolut.

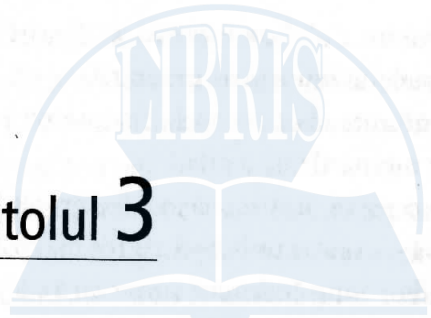
— *Nu!* strig, dar nu sunt auzit în mulțimea care urlă.

Știu cu toții ce e pe cale să se întâmple. Și eu știu. Numai că nu văd cum aș putea să împiedic ceea ce urmează. Trebuie să existe o cale.

— *Nuuu! răcnesc. Nu puteți face asta! E o crimă cu sânge rece!*

Urmează un fulger — nu de lumină, ci cumva de *beznă* — și ea dispare. Wisty. Sora mea. Cea mai bună prietenă a mea din întreaga lume.

Surioara mea e moartă.

Capitolul 3

Whit

DACĂ MAI TRAG AER în piept, nu e pentru că îmi pasă de viață.

Ultima persoană din familia Allgood despre care știam sigur că era vie, persoana care mă cunoștea mai bine decât oricine altcineva pe lumea asta, persoana care mă privea cu respect în toate privințele, *s-a dus*. Ce risipă incredibilă a unei vieți incredibile...

Wisty a murit în timp ce priveam, și n-am putut face nimic s-o ajut!

Unicul tocmai a vaporizat-o pe sora mea... și monstrul acela, fără niciun strop de conștiință, nu pare să fi făcut nici cel mai mic efort. Își aruncă mâinile în aer de parcă tocmai ar fi marcat un gol, ca și cum și-ar bate joc de lipsa de sens a existenței umane. Mi se înmoaie genunchii. Simt că aș putea să vomit când aud un vuiet asurzitor de aprobare revărsându-se peste canionul de beton al orașului — un loc care acum pare vrednic de dispreț, malefic și ireparabil.

Unicul tocmai a obținut cel mai mare succes de relații publice al său *dintotdeauna*. Se scaldă în adorație — dar curând erup nerăbdarea și furia lui obișnuite.

— *Tăcere!*

Ordinul lui străbate orașul, înăbușind orice alt zgomot.

Dar nu mă simt mișcat. Sunt încă în stare de șoc. Amorțit peste tot, inclusiv în locuri despre care n-am știut că există.

— Bunii mei cetățeni, rostește el cu glas tunător, fără ajutorul unui microfon, aceasta este o ocazie cu adevărat magnifică. Evenimentul la care tocmai ați fost martori este nimicirea ultimei amenințări importante la adresa cârmuirii de către noi a Lumii de Sus! Wisteria Allgood, o conducătoare a Rezistenței, tocmai a fost înlăturată din această dimensiune. Pentru totdeauna!

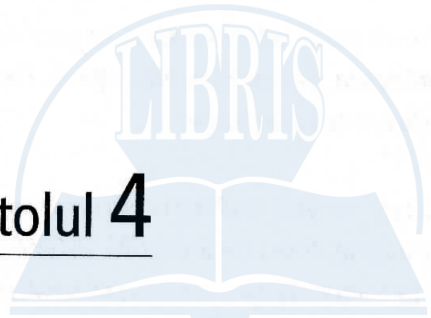
Ridică din nou mâinile, și o nouă rafală de vânt împrăștie asupra mulțimii un strat subțire de cenușă și mirosul oribil de păr ars. Acești „buni cetățeni” încep să aclame din nou.

Mă prăbușesc în genunchi, dar sunt înconjurat din toate părțile. Apoi, brusc, am spațiu să mă mișc. Uralele se transformă în țipete și gloata se revarsă — dându-se înapoi — iar eu văd o explozie de flăcări erupând la mai puțin de cincizeci de metri de locul în care stau.

Cunosc acel foc.

— *Oh, da!* strig, în timp ce simpla lui vedere îmi face inima aproape să explodeze de bucurie. *Da, da!*

E sora mea! Wisty trăiește! Tocmai a izbucnit în flăcări, iar asta, mă credeți sau nu, e un lucru bun.

Capitolul 4

Wisty

AȘA CUM MĂ CHEAMĂ Wisteria Rose Allgood, nu mă gândesc decât la un singur lucru: *o să ard totul și pe toată lumea din jurul meu. O să ard totul până în temelii.*

O să încep cu scena îmbibată de moarte, o să trec la piața asta ridicol de fastuoasă, apoi o să lovesc tot orașul rece, de piatră — coșmarul ăsta dezastruos care trece drept lume. Chiar dacă mă transform în cenușă în timp ce o fac, o să distrug toate astea, absolut toate.

Cel Care Este Unicul tocmai a omorât-o pe prietena mea Margo pe acea scenă a diavolului. Am recunoscut-o chiar și cu o glugă pe cap. Tenișii violeți și pantalonii cu negru și violet, cu buzunare pe coapsă, o dădeau de gol. Dungile și stelele argintii de pe teniși au fost indiciul hotărâtor. Margo, ultima rockeriță punk de pe Pământ. Margo, cea mai neînfrică și devotată persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Margo, draga mea prietenă...

Nu mă întrebați de ce pretindea monstrul ăla în costum de mătase neagră că eram eu. Tot ce știu e că *o să-l transform în cenușă pe nebunul ăla diabolic.*

Așa că mă preschimb într-o torță umană, la fel cum am făcut în trecut. Numai că de data asta las deoparte orice prudență. Dintr-odată, limbi de foc de trei metri, de șase metri, de zece metri, aleargă în jurul meu, involburându-se în sus în aerul după-amiezii, până atunci răcoros.

Mulțimea se dă înapoi, țipând, și nu mă pot stăpâni: zâmbesc. Aproape că râd în hohote.

Și sunt gata să mai sporesc arșița — să trimit jeturi de foc peste tot în jurul meu, să ard mai luminos și mai fierbinte decât oricând până atunci — când mi se pune un nod în gât.

Îl simt pe el. Îi simt mintea mizerabilă, bolnavă. Îi simt ochii ațintindu-se cumva asupra mea.

O mie de soldați se întorc la unison în direcția mea, și acum Unicul e cel care zâmbește. Începe să rădă, și râde de mine.

Tresar când aerul îmi iese brusc din piept. *Cum poate avea atâta putere?*

N-am de-ales decât să fug, să încerc să scap de mânia lui.

Mă arunc în valul uman cuprins de panică, iar silueta mea mică evită cu îndemănare coatele și umerii. Dar Unicul e prea aproape. Îi simt rafalele înghețate vânzându-mă, întinzându-se cu șuvițe reci, ca niște degete osoase ce-mi ating fața, gâtul, trimițând un fior atât de glacial încât provoacă durere peste tot în același timp.

Încep să mă gândesc cât de ironic e că o fată a focului ar putea să moară din cauza înghețului, când, dintr-odată, sunt sufocată de căldură. Cineva mă apucă, mă ridică și mă strânge, aproape scoțându-mi tot aerul din plămâni.

Capitolul 5

Wisty

E FRATELE MEU, Whit.

Într-o clipă, mă poartă la o sută, două sute de pași înainte, ca și cum n-aș cântări nimic. Apoi el și cu mine ne ghemuim în spatele unui perete înalt de piatră. Vreme de câteva secunde prețioase, suntem la adăpost de priviri și în siguranță.

Îl îmbrățișez pe Whit cu toată forța de care sunt în stare. El își slăbește strânsoarea puternică atât cât să pot respira.

— Dar dacă ești cu adevărat *aici*...

Vocea i se stinge treptat.

— Margo, șoptesc. A omorât-o pe Margo!

Apoi izbucnesc brusc în plâns, ca un bebeluș. Tremur, iar dinții îmi clănțnesc cu disperare.

Margo e *moartă*. Fata care m-a ajutat să-mi pun un al treilea cercel în ureche săptămâna trecută. Fata care ne trezea pe toți la cinci în fiecare dimineață ca să ne prezentăm la datorie, fata care era devotată luptei împotriva asupririi

Noului Ordin mai mult decât noi toți puși laolaltă. Era atât de tânără... Doar cincisprezece ani.

— I-am zis să nu se ducă în clădirea aia fără mai multe ajutoare. Am implorat-o, spune fratele meu. De ce-a intrat acolo? *De ce?*

— Era întotdeauna ultima care să renunțe la o misiune, îi aduc aminte lui Whit, ca și cum încerc să mă conving singură că nu e vina noastră că fusese prinsă. Prima care intra, ultima care ieșea. Era mantra ei, așa-i? O prostie!

— Era curaj, mă contrazice el, și pentru o clipă am văzut în ochii lui de ce-l iubesc fetele, de ce-l iubesc *eu* — e cinstit și sincer și absolut neînfricat.

Misiunea, una dintre cele peste zece tentative de salvare pe care le făcuserăm în ultima lună, era cel mai mare eșec al nostru de până acum. Încercam să eliberăm dintr-un complex experimental al Noului Ordin vreo sută de copii răpiți. Dar informațiile noastre trebuie să fi fost greșite. În loc de copii persecutați, în clădire se afla un pluton de soldați ai Noului Ordin. Ne așteptau.

— De fapt, avem noroc că *vreunul* dintre noi..., încep eu să spun.

— *Găsiți-o!*

Difuzoarele montate în piață încep să vibreze, emițând vocea mânioasă a Unicului.

— Există *încă* un conspirator în mulțime! E o fată cu părul roșu aprins! Închideți toate ieșirile din piață! *Capurați-o acum!*

Whit apucă o pălărie cenușie de la un om de afaceri care trece pe-acolo și mi-o trânteste pe cap.